Nüüd nääb ka tedda meie ſilm,
Mis Sinna wõtnud ſeäda:
Et rahwas tulleb, lähhäb ſiit,
Üks leikus ja üks ſurma-niit,
Käib ühhest aastast teiſe.

Kül mõdaläinud aasta ſees,
On mitto tunnud nälga
Ja sõnud saggest silma-wees,
Mis seisab alles wõlga! —
Mill' sawad rahwas assuma
Ja ſedda wõlga tassuma,
Saab Loja heldus näitma.

Ei jõua meie ommast wäest
Kül ſedda mitte tehha,
Kui abbi tulleb Issa käest,
Siis same ſedda nähha;
Kui pat on esmalt pelletud,
Kül saab siis wõlg ka selletud,
Ja muist jo sell'gi aastal.

Kes Loja mõtte süggawust
Wõib urida siin läbbi:

Kül rahwas teggi wiggadust,
Ta saatis siiski abbi,
Et hulgal wäljarändajad
Ja wargad, petjad, risujad,
Ei surnud mitte nälga!

Üks Jummal ellab iggawest,
Oh rahwas! usso sedda,
Sest pallo Tedda süddamest,
Ta wähhendab so hädda;
Ta ütleb: „Hüa appi mind,
„Kül hädda sees siis aitan sind
„Ni ellus, kui ka surmas!"

„Kui agga olled holeto
„Ja teed weel ikka kurja,
„Ning ellad ni, kui meleto
„Siis lähhäd tõest nurja:
„So ihho tunneb waewa siin
„Ja teises ellus põrgo piin
„On wimaks sinno ossa!"

Kas Jummalal on hea meel,
Et rahwas nenda müllab